

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Budapest gyógyforrásai és a külföld*

Forrás:

Magyarország

Bm
(Hely)

1926. 5. 9.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

613.41

Hely

Idő

"1926"

Személy

Budapest gyógyforrásai és a külföld

A Szent Gellért-gyógyfürdő vezető főorvosa, *Benczú Gyula dr.* egyetemi magántanár a közel múltban hosszabb külföldi tanulmányutat tett a főváros megbízásából, s kint-tartózkodásán két nemzetközi fürdőügyi kongresszuson is jelen volt. Kérdést intéztünk a kitünő balneológushoz, tapasztalt-e odakünn olyast, amit a most annyira időszerű *Budapest-fürdőváros-mozgalom* szempontjából értékesíteni lehetne. *Benczúr dr.* ezekben volt szívesen válaszolni:

— Amikor utam első állomásán, Aachenben megálltam a város történelmi híri vendégeinek aranybetűs névtáblája előtt, melyet századok patinája borít, felötlött bennem a kérdés, diszít-e valaha Budapest gyógyforrásait efféle emlék? Hiszen amint Aachen is melegforrásainak köszönheti létét s azt, hogy Nagy Károly messzeföldön nevezetes gócponttá tette, *fővárosunk* — erről kevesen tudnak — *nagyrészt hévizei révén került a mai Budapest helyére*, s nem az ugyancsak gyönyörű fekvésű Esztergomba vagy Visegrádra. (Ezek fontossága, kivált az Anjouk, Mátyás alatt tudvalóan meghaladta az akkori Budáét.)

— Ezer esztendőnek kellett mégis elmúlnia, amig ráeszmélkedtünk, hogy a mi szép városunk melegforrásai is éppugy megérdemlik, hogy a külföld és elsősorban a magunk népe gyógyfürdőnek ismerje el, mint a többi hasonlóértékű, de világhírű, mert patriarhálisabb nevű fürdőhely. Megalakult a nemes buzgalommal dolgozó Budapest Fürdőváros-

Égyesület. A főváros vezetősége bölcsebb belátással értette át, hogy a fejlődés egyik legfontosabb előfeltétele, ha Budapest fürdővárossá épül ki és ilyennek ismerik el. A Szent Gellért-, Széchenyi-gyógyfürdők s a margitszigeti új szanatórium állomásjelzők azon az úton, amelyen járnunk kell, ha Budapestet világszerte ismert — tehát kincseihez méltó — fürdőhellyé akarjuk emelni. De nem végzünk egész munkát, ha a nagyralátó lendület abbamarad, ha lelkesedésünk elhanyaglik. A gyönyörű akció első szakaszában vagyunk, *hosszu, hosszú fázisra adozás szükséges hozzá*, hogy egyszer, talán gyermekeink gyönyörködhesse a szó teljes értelmében nemzetközi fürdővé lett Budapestben. Dehát becsületes ember mindig a jövőnek dolgozik.

— Bámulattal töltött el a mai német ség hősi erőfeszítése. Az ellenségtől még nagyobb részre szállva tartott fürdőhelyek, mint pl. Wiesbaden ismét felvirultak, odaözlöknek nemcsak a német, hanem a külföldi közönség, s vele odaárad a külföldi pénz is. Azonban kézreálló kérdés: miért nem látogat el a külföld Budapest fürdőibe? Alábbvalók-e a mi kiváló rádióaktív, kénese hőforrásaink, mint az idegenországbeliek? Nem rendelkezünk-e ugyanolyan tetszetős tükör-, bassin-, kád-, stb. berendezésekkel, mint amazok? *Az idegen, aki mégis idejébe, nem győz eleget csodálkozni a magyar fürdőkultúra állapotán*, elismeri, hogy ilyen fürdőt alig látott valahol. Miért nem keresnek fel tehát bennünket? Miért utazik ki a magyar ember kedvetlenül, „kényszerűségből” — akárhányszor orvosa tanácsára — baját gyógyítani, amelyre egyenesen a mi vizeink hasznosak? Csak azért, mert még mindig nincs tudatában a magyar s a külföldi, hogy fővárosunk melegforrásai ha nem is job-

bak, de legalább *egyenértékűek a hírneves külföldi thermák vizeivel*, talán csak szuggesztív hangzásu nevük hiányzi.

— Az elmúlt nyári fürdőszezonban a csehországi és az ideiglenesen cseh megszállás alatt álló északmagyarországi hévfürdőkben ezer, meg ezer skandináv, holland, angol beteg keresett gyógyulást. Milyen káprázatos ügyességgel teszik magukat ismertté a esek még a távol Északra is. Hát mi, magyarok, mért nem tárjuk értekeinket a világ elé, mért nem adjuk közhírré, hogy a magyar fővárosban szintén fellelhető a legjótékonyabb thermák? Pedig nálunk *nemcsak nyáron, hanem egész éven át megtalálja gyógyulását mindenki*, akinek bajára az emberi tudás még tart orvosságot.

— Hollandiában, Skóciában, Svéd- és Norvégországban temérdek reumás, izületi bántalmakban szenvedő s egyszersmind sok a módos ember, jó akarattal is vannak irányunkban és mint szakembereiktől tudjuk, alig akad egy-két kis thermájuk, természetes, meleg gyógyforrásuk. Aki közülük teheti, levonul Középeurópába, német, cseh fürdőbe. Miért nem Budapestre is? Nem volna-e egészséges politika megmondani nekik: „Gyertek a magyar fővárosba, mert itt is találtak gyógyfürdőket, jobbakat is, mint odakint!”

— Milyen neveléses a sokszor hallott frázis, hogy Budapest városa tulnagy, fürdőhelynek legmértöbb kerete a szabad természet. Igaz, hogy a legtöbb fürdőző kuráját szabadban való üdüléssel kívánja összekötni. Viszont a nagyvárosi kultúra s a gyógytényezők összetalálkozása lehetővé teszi, hogy a beteg egész esztendőn át zavartalanul itt tartózkodhassék. Emellett a vidéki ember, aki állandóan falun él, természetesen örül, hogy kuráját városban végezheti, ahol a könnyebb beteg és kísérője egyben szórakozáshoz jut, esetleg egyéb ügyeit is elintézheti a gyógyítás ideje alatt. A nagy-

városban könnyen elérhető a legjelesebb orvosprofesszorok. Vagyis általában nem hátrányos helyzet az, hogy a legtöbb gyógyfürdő a szabad természetben terül el, de örülünk, egyenesen emeljük ki, hogy rendelkezésre áll olyan is, mint Budapest, számos fürdőjével, mely a nagyváros előnyeivel bír. Végül, aki ismeri a budai fürdők dunamenti fekvését, szép parkjait, — nem is szólva a maga nemében páratlan Szent Margitsziget szépségeiről — valóban nem állíthatja, hogy fővárosunk természeti szépségek nélkül szűkölködik.

— Sokat kellene e tárgyról szólani. Külföldi utam alatt több szakkollégám azt is kérdezte tőlem, mikép értékesítjük hőforrásainkat a *szegények, vágyontalanok kezelésében?* Van-e oly kórházfürdők, mint pl. Aachen városának, amelyben vagy ötszáz ágyas közkórház működik az egyik hőforrástáplálta fürdővel egybekapcsolva. Elkerültem az egyenes feleletet. Nem akartam bevallani, hogy vagyontalan reumasainkat, az izületi bántalomban szenvedőket a közkórházakban szalicilla, borogatással kezelik, *mialatt istenadta thermávizünk kétharmada, mint folyóleg a Dunába ömlik*. Meg vagyok róla győződve, hogy amikor, ime a figyelem emez ügyek iránt egyszer fel van keltve, vezetőségünk meg fog mindent tenni e hiányok pótlására. *Milyen alkalmas volna ily kórházfürdő gyanánt például a Császárfürdő!* Nyilván minden reformra rákerül egyszer a sor. Egyelőre szükséges, hogy a hatóságokat, Budapest Fürdőváros-Egyesületet a közvélemény támogassa, mintegy áthatva az eszme fontosságától. Induljon meg a legszélesebbkörű propaganda, tudassuk Magyarországgal, s a külfölddel, hogy Budapesten a neves külföldi thermákkal egyértékű természeti kincsek állnak rendelkezésre. Ezzel elsősorban hazafias eselekedetet végzünk.